

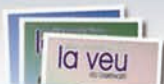
la veu de Benicarló

de Benicarló

Entre la festa, la gresca i la insatisfacció...

CADA SETMANA
AL TEU QUIOSCII

la veu

de Benicarló info

LA SOTÀ RECUPERA BALLS I CANÇONS BENICARLANDES

Entre la festa, la gresca i la insatisfacció

text REDACCIÓ

Tot i la bona voluntat de la Comissió de Festes, les retallades i dos vaquetes mortes marquen les festes d'aquest 2012

La roda cronològica que marca les Festes Patronals de Benicarló va començar a discórrer dissabte 18 d'agost. Marta Ferrer va ser l'encarregada de disparar des de la balconada de l'ajuntament el coet que va anunciar a tota la comarca que Benicarló començava les seues Festes Patronals. La jove va viure així el seu primer acte oficial, abans de ser proclamada solemnement en l'acte que va tenir lloc a la nit.

Al voltant de les dotze del migdia, la ciutat va començar a variar el seu ritme vital i a accelerar les pulsacions de les principals protagonistes de la jornada: la Reina, Dulcinea i les Dames de Festes, que es van concentrar en l'ajuntament per a iniciar l'acte de la Crida. Per la seua banda, la xaranga i les penyes ho feien en el recinte de penyes. Com a preludi de l'acte inicial de les festes, una sonora traca va recórrer els carrers del centre per als vianants de la ciutat.

A continuació i des de la balconada de l'ajuntament, Laia Pio, Reina del 2011, s'acomiadava de tots els assistents a l'acte, concentrats en la plaça. L'ambient d'alegria va pujar de to quan l'alcalde de la ciutat, Marcelino Domingo, va convidar a tots a participar de les festes. El torn de discursos el va rematar Marta Ferrer, Reina del 2012, obrint la porta dels festejos.

I després de l'explosió del coet anunciador, va començar la batalla d'aigua. Des de les balconades de l'ajuntament, Reines, Dames i autoritats 'van disparar' contra el públic amb mànegues d'aigua. Va ser l'inici d'una humida cercavila que va recórrer els carrers de la ciutat a ritme de xaranga i amb els més joves reclamant aigua als veïns que gustosament, des de les balconades de les seues cases, la hi llançaven. Ja a la tarda, el punt d'atenció tornava a ser l'ajuntament, on es concentraven les Dames i Reina del 2012 abans de l'acte oficial de proclamació. A les 21h. s'iniciava la cercavila que conduïa a les protagonistes fins a l'Auditori Municipal, on tenia lloc el solemne acte. En el transcurs del mateix es lliurava el premi de poesia Flor Natural a Javier Llorach. Per la seua banda, el director de la banda de música de

ve de la pàgina anterior

Benicarló, Pablo Inglés, es va encarregar de realitzar el pregó de les Festes Patronals. Un brillant discurs, estructurat de forma cronològica i musicant cadascuna de les etapes festives de la ciutat. I amb el regal d'una xicoteta composició musical per a cadascuna de les components de la Cort d'honor.

DIUMENGE: DÍA DE FARTAR

Amb tota la força que dóna l'inici de les Festes Patronals, Benicarló es va llançar diumenge al carrer per a participar en alguns dels 36 actes programats per a la jornada. Els més matiners es van creuar pel carrer amb els ressagats participants de la primera nit de festa en el recinte de penyes, que va tancar les seues portes passades les sis de la matinada. El concurs de Tir i arrossegament i l'exposició de modelisme van ser els actes més destacats del matí. Ja a la tarda i una vegada recuperades les forces, les penyes prenen de nou el protagonisme per a realitzar la quarta ruta arjupera, organitzada per la Penya L'Arjup. El recorregut els va dur per diferents bars de la ciutat, on tenien que superar singulars proves que van fer les delícies del públic assistent per la seua comicitat. I és que, per exemple, després del quart bar, els participants havien de fer el pi pont i va haver qui ho va tenir especialment difícil. Els espectacles infantils també prenen els carrers de la ciutat per a delectar als xiquets, mentre els més majors guardaven seients en la plaça Constitució per a participar en el multitudinari Sopar de Pa i Porta que va tornar a reunir a més de dos mil persones a l'entorn de la monumental taula. La inauguració de l'exposició de bonsais i la desfilada dels Gegants i Cabuts pels carrers de la ciutat, van tancar els actes vespertins. Ja a la nit, els més joves prenen el protagonisme organitzant festes en el recinte de penyes. Des de San Fermín, passant per actuacions boges, fins a la celebració de la Nit de la Primera Comunió. En Benicarló, en festes i en el recinte de penyes, tot

s'hi val.

DILLUNS, COMENCEN ELS BOUS AMB VAQUES MORTES.

Dues vaques, dues, van morir dilluns a Benicarló durant l'inici de la festa taurina del municipi. La primera d'elles ho feia al voltant de les deu del matí víctima d'un colp de calor, i la segona ofegada a la mar durant la primera exhibició dels tradicionals Bous a la Mar. El 'encierro' dels caps de bestiar, que va començar a les nou del matí i sol durar escassos minuts, es va perllongar fins a passades les deu del matí. Davant la impossibilitat de tancar els animals participants en el corral, els membres de la comissió van optar per soltar als mansos i arrossegat-lo fins a un corral supletori habilitat al principi del recorregut, en el carrer Crist de la Mar. No obstant això, una de les vaquetes es va rebel·lar i va seguir corrent pel recorregut. Eren més de les 10 del matí quan l'animal va morir en l'avinguda Marquès de Benicarló, després d'estar més d'una hora corrent sota un sol de justícia i una calor sufocant. El regidor de Festes, Álvaro París, va detallar que "es tractava d'una vaqueta molt brava i rebel i no va haver manera que entrara al camió ni tampoc de tancar-la al torill. A final va acabar asfixiant-se, probablement a causa d'un colp de calor. De cop i volta, molt prop de la plaça Mestres del Temple, en l'avinguda Marquès de Benicarló, l'animal s'ha desplomat i ja no ha

tornat a alçar-se". Després de retirar l'animal de la via pública, començaven a les dotze del migdia la tradicional exhibició del Bous a la Mar, que se circumscriu al recinte tancat habilitat en el port. Al voltant de les 12'45h, una vaqueta va caure a la mar, un fet gens estrany en aquest tipus d'acte. Per a això hi ha preparada una embarcació que les auxilia i les ajuda a eixir de nou a terra ferma. Dilluns, no obstant això, i com va reconèixer l'edil de Festes, "ha caigut a l'aigua i ja no ha pogut eixir. La barca ha intentant agarrar-la però ja estava morta". Dues defuncions que no van impedir, no obstant això, que les Festes Patronals pararen el seu frenètic ritme.

I és que també l'esport tenia el seu apartat en l'ampli programa de festes, amb campionats ciclistes, de pàdel o de tennis. En versió més d'anar per casa, les penyes organitzaven campionats de futbolí i marxas populars ciclistes pels carrers de la ciutat. Els xiquets eren de nou els protagonistes dels festejos a la tarda, quan diverses actuacions es van dedicar només per a ells. I a les sis de la vesprada partia la Volta a Peu pel terme, un dels actes que enguany la comissió de festes ha volgut recuperar per la gran acceptació popular que ha tingut en altres edicions. Així, els cinc-cents afeccionats a caminar, tenien l'oportunitat de recórrer diferents racons del terme municipal, en un

ve de la pàgina anterior

recorregut que sumava els 15 kilòmetres. Per als quals van preferir quedar-se en la ciutat, el grup de Danses La Sotà va oferir un variat espectacle que, recorrent totes les estacions de l'any, posat en escena balls i cants típics de la ciutat, recuperats per aquesta activa i nounada associació. Ja a la nit el protagonisme es traslladava a l'annex del poliesportiu municipal, on la Nit de Revista, amb l'espectacle del Mag Yunke, Regina dos Sants i l'humorista Paco Calonge assolía un gran èxit de públic. Els més joves començaven a aqueixa hora la seua particular festa en el recinte de penyes.

DIMARTS, DÍA DE SANTA MARÍA DEL MAR

Quart dia de festes patronals de Benicarló replet d'actes per a gaudir a tota hora i de totes les edats. La jornada començava amb l'habitual 'encierro de reses bravas' pel recinte fitat en la part marinera de la ciutat. A les deu i mitja del matí, era la primera oportunitat de veure abillades amb el vestit regional a la Reina, Marta Ferrer, i les components de la seua

cort d'honor, el motiu no era altre que la cercavila organitzada per a dirigir-se a la parròquia de Santa María. Allí els esperava la patrona de Benicarló, La Verge del Mar on, en el cadafal instal·lat en l'altar, les joves van disposar els seus rams de flors en sentida ofrena. Més tard, es van dirigir a la inauguració de la 67 exposició de productes del camp. Allí, com és habitual, es van poder veure estranyes i descomunals carabasses, fruits dels més estranys, diferents varietats de tomàquet o bajoqueta, i utensilis antics per a treballar en el camp. Cal destacar també que al llarg de tota la jornada, diferents disciplines esportives competien per fer-se un buit de favor entre els espectadors, que tenien per a triar al tennis, pàdel, parxís o street voley, entre uns altres. Ja a la tarda l'atenció la centrava un acte introduït fa uns anys però que conta en un lloc destacat per als més menuts. La Desfilada de les Feres de l'Estel del Collet va omplir de divertits cabuts els carrers de la ciutat, en una eixelebrada cercavila plena de riures i diversió.

Ja el dimecres la jornada tornava a obrir-se amb els festejos taurins, realitzant-se a primera hora el

tancament de bestiar boví. A les 12h., s'inaugurava la Fira Alternativa en la plaça dels Mestres del Temple, mentre que en diferents instal·lacions esportives de la ciutat, se seguia realitzant competicions i campionats. A la tarda els xiquets eren de nou els protagonistes amb un concurs de dibuix infantil. I ja a la nit, es realitzava el Ball de Gal·la en homenatge a les Dames de les entitats locals. Prop de dues-centes van participar en la multicolor cercavila que va partir de l'ajuntament de la localitat per a dirigir-se a la pista annexa del poliesportiu municipal. Allí es va retre homenatge també a la Persona destacada en l'àmbit cultural 2012, Fil Pau, al millor esportistes 2011, Alexis Sastre, a la millor trajectòria esportiva, Agustín Marzá, a la millor entitat esportiva, Club Bàsquet Benicarló i a la Persona destacada en l'àmbit de l'Acció Social 2012, Natalia Serrano. Totes elles van estar acompanyades per les dames de les penyes, comissions falleres, entitats culturals, esportives i socials de la ciutat.

I la festa continua...

LA SOTÀ RECUPERA BALLS I CANÇONS BENICARLANDES

text i foto NATÀLIA SANZ

Divuit peces es van interpretar dilluns passat durant l'espectacle 'La sènia de la Sotà' que el Grup de Danses La Sotà va oferir en el marc de la programació de les Festes Patronals a la plaça de Sant Bertomeu. L'entitat va organitzar la seua actuació al voltant del calendari festiu de Benicarló, dibuixant una sènia imaginària en la ment dels centenars de persones que van assistir a l'esdeveniment. Així, cada caduf era una de les peces musicals, i cada volta de sínia, una estació de l'any. Dotze balls i sis cançons interpretades per la rondalla i els dolçainers i tabaleters que van acompanyar als dansants, van omplir més d'hora i mitjana d'espectacle. La Sotà, que basa el seu treball en la recuperació de les peces de ball i cants típics de Benicarló, va obrir la seua intervenció amb una Cançó de Bressol, arreglada a Benicarló en 1927 i una Nadala, que encara es recorda pels més majors, però que no s'interpretava públicament des de feia molts anys. La festa de Sant Antoni, amb les seues lloes i la típica música tampoc podia faltar en l'ambient festiu de La Sotà. Amb la primavera arribava la festa de Sant Gregori i la Jota del Peuet, un recull de melodies típiques benicarlandas que va voler reflectir els bureos que antigament es feien per les tavernes.

El record de la festivitat del Corpus va suposar en l'espectacle la interpretació de la Dansa pels més menuts del

grup, qui també van ser els encarregats de posar en escena el Ball d'Arquets, altre dels balls perduts a Benicarló i que ara s'ha recuperat gràcies a La Sotà. El Cant de Batre va recordar el passat agrícola de la comarca, quan el treball en les eres era pesat per culpa de les elevades temperatures que anunciaven l'arribada de l'estiu. Amb el treball del camp acabat, els benicarlandos anaven a vendre les collites pels pobles de les comarques limítrofes. Ho feien sobretot a Tortosa, d'on van aprendre la Jota de Gaita i Tambor, incorporant-la al repertori festiu del municipi. Un dels moments més emotius de l'espectacle va ser la interpretació de la peça "A la mort de so fill", composta per Güel de l'Era amb motiu de la mort del seu fill. La Sotà, Gràcies a Lissy López, ha assolit posar-li música i coreografiar-la amb Àlex Sánchez. La cançó representa el veltatori d'un xiquet, un fet comú a tota la geografia valenciana.

El Pasdoble Benicarló i el Ball del Carrer del Carmé, van ser dos de les peces més aplaudides pel públic, abans d'entrar en l'estiu i les Festes Patronals. Per a recrear-les La Sotà va va omplir l'espai sonor amb campanes i tocs de dolçaines la crida a Festa Major, abans de donar entrada en l'escenari al Ball de Gitanetes, altra de les peces recuperades pel Grup de Danses, com el Ball de Vetes que es va interpretar a continuació. Per a finalitzar l'actuació, els més menuts van tornar a pujar a l'escenari per a ballar al so 'del senyó Siquà', una de les cançons més típiques del folklore benicarlando.

BREUS: SUCCESOS I CONCURSOS

text NATÀLIA SANZ

La Policia Local de Benicarló ha identificat a dos barons en la zona de la Platja del Morrongo per tocaments i insults a diverses persones.

Els agents van rebre l'avís que dos homes estaven intentant toca-li per darrere i intimidar a una cambrera d'un dels locals situats en aquesta zona, així com a altres dones que transitaven per aquest concorregut passeig ara a l'estiu. A l'arribar al lloc dels fets, els agents van localitzar a dos homes, que presentaven clars símptomes d'haver ingerit alcohol, que estaven molestant a les transeunts. Un dels implicats va ser detingut per resistència als agents, passant a disposició judicial. La jutge d'Instrucció nº 5 li va prendre declaració i va quedar en llibertat provisional, encara que s'han obert contra ell diligències prèvia

Bases XIV Concurs de Fotografia Ciutat de Benicarlo

La Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Benicarló ha convocat el XIV CONCURS DE FOTOGRAFIA CIUTAT DE BENICARLÓ.

Podràn participar tots els fotògrafs aficionats i professionals que ho desitgen. La temàtica de les obres serà: Arquitectura

Rural: cases d'eines i cultius, sènies, barraques, pous etc.. a Benicarló. Cada participant només podrà presentar un màxim de tres fotografies, en color, o en blanc i negre, amb possibilitat de tractament digital, però no de muntatge. En cas que l'obra siga premiada es pot exigir el negatiu, o una còpia digital en alta resolució. Les obres han de ser originals i inèdites i no premiades en cap altre concurs. El format de la imatge fotogràfica ha de ser de 30 x 40 cm. L'obra e s'ha de presentar sense cap tipus d'emmarcat ni suport. Les obres s'han de presentar amb el sistema de plica. És a dir, amb un lema en l'exterior, i un sobre tancat amb el títol de l'obra; el nom i cognoms de l'autor, l'adreça, el telèfon, la fotocòpia del DNI i totes les dades personals que es crega oportú, en l'interior. El termini d'admissió de les obres finalitza el 21 d'octubre de 2012. El Jurat ha de seleccionar un màxim de 40 fotografies, que se exposaran en el Mucbe, i es tindrà en compte la Il·luminació, Composició, Dificultat, Perfecció tècnica, Originalitat i Punt de fuga. Els premis són: 1r Premi: 500,00 EUR i placa, 2n Premi: 250,00 EUR i placa i 3r Premi: 100,00EUR i placa. Els premis no són acumulatius ni indivisibles i al primer premi se li ha d'aplicar la retenció del 19%, d'acord amb el Real Decret 439/2007, de 30 de març. Les obres premiades quedaran en propietat de l'Ajuntament de Benicarló el qual es reserva el dret d'ús, fent constar sempre el nom de l'autor, sense que haja de satisfer cap contraprestació per drets de les seues obres.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

XXXVI Certamen Nacional de Pintura al MUCBE

text i foto VICENT FERRER

El diumenge a la tarda s'inaugurava , en la segona planta del Museu de la Ciutat de Benicarló, una mostra de les 74 obres presentades en el XXXVI Certamen Nacional de Pintura, del que ha estat guanyadora l'obra presentada per Laura Medina Solera titulada "De la sèrie: habitantes".

El jurat qualificador, que va estar presidit per la regidora de Cultura, Nieves Eugenio, estava format per José Còrdova, llicenciat en Belles Arts; Agustín Rosso, pintor i escultor; Nati Romeu, tècnica de Cultura de la Fundació Caixa Vinaròs; Ramón Roig, llicenciat en Belles Arts; i Josep Francès, guanyador de l'anterior edició. Va actuar com a secretària Lorena Lujan, tècnica promoció cultural de l'Ajuntament.

Després de donar a conèixer l'obra guanyadora, i donada la qualitat d'altres obres, van decidir concedir dos esments honorífics a "Sólo tiempos", de Mercè Humedas; i "Entre dos", d'Ismael Lagares.

El jurat es va encarregar de seleccionar les obres que s'exposen al MUCBE d'entre les 74 presentades.

Vicent Ferrer i Julià

Vicent Ferrer i Julià

Exposició col·lectiva al Magatzem de la Mar

text REDACCIÓ

Del 17 al 26 d'agost pot visitar-se una exposició col·lectiva amb el treball de diversos artistes benicarlandos.

Els participants són Pura Roig, Brianda Pérez, Menchu Soriano, Pepa Mateu, Elena Alsina, Miguel Pruñonosa, Inma Díez, Miguel Angel Cavero, José Caldés, Alfredo Altabás i Jesús Maestro.

Inflables i orxata a la plaça de la constitució

text VICENT FERRER foto NOEMÍ OMS

Mentre molts benicarlandos estaven donant "la Volta al terme", en la Plaça de la Constitució l'oferta lúdica va estar dedicada als xiquets, ja que la Comissió de Festes va organitzar una vesprada d'animació infantil amb castells inflables i bous mecànics.

Per la seua banda la Peña Sector Crític, igual que fan les altres penyes a les festes, va oferir als benicarlandos i visitants, una degustació d'orxata de xufra, que amb la forta calor que està fent va ser agraïda pels centenars de persones que es van arribar fins a la parada muntada per la penya per a servir-la.

LA PLANTA DE CERVERA ÉS MOLT EFICIENT

text NATÀLIA SANZ

Un total de 27.000 veïns del nord de la província ja fan ús de la targeta verda per a reciclar i aconseguir descomptes en la taxa de gestió i tractament d'escombraries. La planta de Cervera del Maestrat ha tractat, en els set primers mesos de funcionament operatiu, un total de 37.140 tones de residus urbans procedents dels 49 municipis que conformen el consorci del nord de la província Pla Zonal 1. Així ho ha anunciat el diputat de Medi ambient, Mario García, qui ha valorat de forma "molt positiva l'eficàcia de la nova instal·lació quant a l'optimització del reciclatge d'escombraries i la seua aposta pel desenvolupament sostenible". Cap destacar que en aquest període el rebuig del procés de reciclatge, que es destina al dipòsit annex a la planta, ha estat de tan solament el 40,38 %. No obstant això, des del consorci afirmen que s'està treballant per una reducció major d'aquest percentatge per a aconseguir allargar la vida útil de les instal·lacions de tractament i perllongar els períodes de càlcul de les amortitzacions, el que revertirà en una reducció directa de les quotes a pagar pels ciutadans. D'altra banda, l'àmplia xarxa de ecoparques del nord de la província ha gestionat, addicionalment, més de 4.000 tones de residus que no han hagut de ser traslladades fins a Cervera, seguint amb la normativa europea. Tots els municipis del consorci disposen dels seus servei de ecoparque fix o mòbil, segons corresponga en cada cas i moment, amb el qual es pretén millorar la separació en origen de residus. "L'èxit dels ecoparques és rotund quant a afluència de veïns i tones reciclades, fins i tot hem hagut d'ampliar horaris en alguns menuts pobles, com a Olocau del Rei", ha explicat García. Entre els materials recuperats en la línia de triaje de la planta de Cervera es troben els plàstics PEAD i PET, el paper - cartó, fèrrics i la

poda, que es destina a recuperació alternativa. Com novetat i de forma pionera en tota la Comunitat Valenciana, també s'està separant per a la seua reutilització el plàstic film provinent de les borses d'escombraries, ja que la instal·lació és l'única que compleix amb els paràmetres d'admissió d'aquest material.

A més, des del consorci s'està portant a terme altres iniciatives com la neteja d'espais degradats en municipis afectats per abocaments indiscriminats com Morella o Alcossebre, entre uns altres, transportant-se els mateixos a un gestor autoritzat. Així mateix, s'han repartit més de 100 contenidors entre els 49 municipis per a la recollida selectiva d'envasos lleugers, paper i cartó. 27.000 veïns ja disposen de la targeta verda Quant a la implantació del sistema 'Si + recicles, - pagues', mitjançant la qual es bonifica la taxa de tractament de residus a aquells veïns que més reciclen, tant en els ecoparques fixos com en els mòbils, cal ressaltar que ja s'han repartit 27.000 'targetes verdes' en 40 localitats mitjançant les quals es computen els punts. Les restants s'enviaran en breu als nou municipis de costa, ja que el consorci s'ha esperat a tenir els padrons municipals actualitzats per a minimitzar els errors en els enviaments. Els ciutadans que encara no disposen de la targeta poden fer ús de les instal·lacions igualment ja que se'ls anoten i guarden les dades. Mario García ha apuntat que "la província de Castelló està preparada per a afrontar el nou segle en matèria de gestió d'escombraries, ja que per primera vegada som autosuficients. A més, a través de la innovadora targeta verda els nostres ciutadans veuran compensat el seu esforç a final d'any amb una reducció considerable del seu rebut en concepte de transferència, tractament, eliminació i gestió de les seues escombraries tant en la planta de Cervera com en els ecoparques".

EDITORIAL

847

la veu de Benicarló

DES DEL 18

D'AGOST DE 1995

Voluntat

No només amb voluntat es poden portar a terme unes festes patronals. Per molt bona voluntat que la Comissió li vullga ficar si no hi ha diners la qualitat s'acaba ressentint. I és que és així de simple i així de cru. I no cal pegar-li més voltes.

El model de festes benicarlando està esgotat i sembla que ningú se'n vol adonar. Ens hem instal·lat en l'autocomplaença i ningú ens trau d'ella. Ja fa prou anys que estem veient com la qualitat de les festes, i els actes depenent d'aquestes, van minvant any rere any en la mateixa proporció que baixa el seu pressupost. I curiosament, amb la mateixa proporció, però en sentit contrari, estem veient que els actes o activitats de les

distintes associacions del poble que s'integren en el programa de festes va augmentant considerablement. Podríem dir que hem passat d'un model autonomista de festes a un model centralista de festes. O millor dit d'un model social de les festes a un model privat de les festes. És allò de la dicotomia entre el que és públic i el que és privat.

Tenim molts bous, 30 bous, 50 bous... i gresca etílica nocturna al recinte de les penyes, amb botelló inclòs en diversos llocs de la ciutat, mentre, a la nostra retina queden reflectides les dos vaquetes mortes i més d'un coma etílic. No anem bé! Ah, i deixar el recinte de la Gala d'entitats a fosques, simplement, no té nom. O sí, retallades. Increïble!

No som nosaltres els que venim ací a insinuar cap model de festes exclusiu, no ens pertoca, simplement ens fem ressò d'allò que percebem del carrer perquè qui corresponga prenga les mesures pertinents i ature, d'una vegada, el degoteig de qualitat de les nostres festes majors. Tots en sortiríem beneficiats.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: per a totes les entitats i associacions del nostre poble que, si no fos per elles, aguanten les Festes Patronals. Algun responsable polític s'ho hauria de fer mirar, i molt, el model de festes que volem al nostre poble. No podem, cada vegada més, carregar a les esquenes de les associacions el pes de les festes. Si es volen conjuminar les dos parts cal fer-ho amb seny si no al final ens acaba quedant un nyap. I això s'està notant massa últimament. I conste que no ho diem, precisament, per les associacions.

Panissola 1: Si els turistes s'han d'emportar de Benicarló el record del ball de la primera nit de festes, estem apanyats. Quina vergonya! Bergonya! (amb b alta per a que siga més gran, encara que fem una falta d'ortografia, a vore si ho veuen). La gent de Benicarló, inclosos els turistes, es mereixen un poc de respecte. Fa uns anys tocaven els Ibèria o la Tramuntana però ara, un duo que més val no qualificar. Quin *kutrerio* de ball. Això sí, el veïns van tenir sort perquè a dos minuts de les tres ja havien parat. No va haver cap bis. De vegades, per a Festes, és millor no fer res... que això!

Panissola 2: La volta al terme. *De como empesó y como se ha kedado.* De Volta al terme... a volteta. De coc, melo de moro, plàtans, poma, pera, Aquarius, Cocacoles, Fantès, cervesa, cacaús, samarreta, ... a aigua, meló de moro, aigua, aigua i més aigua. No és que hi ha crisi, és que no hi ha res. Repetim, de vegades, per a Festes, és millor no fer res... que això!

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

"Festes, d'alt risc?"

PERILL!!!
SITUACIONS D'ALT RISC A:
BENICARLÓ EN FESTES

SI ETS UN VIANANT VES EN COMPTE AMB LES BICIS QUE VAN PER LA VORERA O EN DIRECCIÓ CONTRÀRIA PEL CARRER.
JO M'HE FICAT UNS RETROVISORS A LA CAMISETA PER QUÈ MIREU EL QUE EM VA PASSAR...

SI ETS UN BOU O UNA VACA, OCO AMB L'ESTRÉS SI PARTICIPES EN ELS "BOUS A LA MAR".
AIXÒ ÉS CULPA TEUA PER DONAR-LI UN DAIKIRI ABANS DE SORTIR. ÉS QUE A MI EM RELAXA...

SI ETS PARE O MARE DE CRIATURES I VAS A LLOCS AMB MOLTA JOVENTUT, PREPARAT A QUE EL TEU FILL VEJA COSES NO APTES PER A ELL, COM PER EXEMPLE EL BOTELLOT...
MARE MEUA COM VAN, I NO VOMITEN?
A LA TEUA ÈPOCA NO EXISTIEN NI EL ALMAX, NI EL PRIMPERAN, PAPA.

SI VAS, AL SOPAR DE PA I PORTA, CORRES EL RISC DE VEURE A L'ANCALDE FENT COSES INDIGNES DEL SEU C'ARREC...
MOSSA, MOSSA ACÍ VOSTÈ ME MATE AI, SI TE LA PEGO AI, SI TE LA PEGO
AI, QUINA GRÀCIA QUE TÉ
JO EL TORNO A VOTAR!!!

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

"EXPRESIÓN COLECTIVA"

exposició d'art

Fins al 26 d agost en horari de visita.

Magatzem de la Mar.

LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVI BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH, JORDI MAURA, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions © COPISTERIA GRÈVOL Dipòsit legal/ CS-193-2004 Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2 12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

English helper

Educación busca 329 maestros de inglés 'becarios' por 1.000 € al mes. La conselleria crea la figura del "English helper" o asistente en clase de inglés ante la carencia de docentes en Educación Infantil capacitados para poner en marcha el Plan de Plurilingüismo. Són fantàstiques les ocurrencies de la Conselleria d'Educació. Van fer porra amb els professors de xinès, que anaven caçant-los amb salabre pels basars de tot a 20 duros!, i ara s'inventen l'*english helper*. Hem de traduir "ajudant anglès"? Si és així, trobem que només podran pescar-ne a les platges de Benidorm, i la millor hora és allà a la matinada, quan cauen inconscients sobre l'arena gats com a pilotes. El més trist és la cara que se'ls quedarà als interins que enguany no treballaran com a tals i hauran d'engolir-se aquesta faena mileurista. Bravo, interins a 1.000 €! ¿I els demanaran alguna acreditació de coneixements de la llengua de Shakespeare i de Mr. Bean, de la qual tots naixen mestres pel que es veu, o faran com en castellà, que cadascú el defensa com pot? I per quan *spanish helpers* o *catalan helpers*? Que els professors d'anglès ensenyaven matemàtiques? I molt més davant d'aquesta iniciativa atropellada que no defensa cap expert, però com estem de festes ho deixem en una broma. Macabra.

Benicarló, més brutícia

Plaça de la Constitució de bon matí, a les 7, més bruta que bruta. Plena de crostes de pipes i més pipes, pareixia una plantació de girasols. I quina estesa de llaunes i papers. Ja ho diuen: no és mes net qui més neteja sinó qui menys embruta. I ací això no és compleix ni de conya. I la maquineta, volta que volta i volta per allí. I si a les tardes hi destinaren un monosipal? El que diem, un bon monosipal fent replegar les crostes o imposant

text LA COLLA DE TAFANERS

multes i tots sortiríem guanyant, no?

Sopar de La Veu

Els responsables de la gràfica es deixen la càmera i no hi ha instantània de l'acte. I és una llàstima atès que, per una vegada, els suculents beneficis de l'empresa editorial han permès que l'amo ens sorprenguera als assistents amb un menú íntegre de marisc fresc en què només va faltar el que era barat. L'acompanyament, per no desentonat, el posaren els millors vins blancs de denominació mediterrània. Al final, entre bromes de si és cert o no, en un reservat, una professional de la barra vertical ens va procurar una digestió tan lleugera com la roba que ella va acabar traient-se. I n'hi va haver per a tots excepte per als que s'ho van perdre. Encara es va poder allargar més l'inefable propietari del mitjà i ens va allargar als comensals un sobre amb les pagues extres que des de fa 17 anys ens ha vingut escamotejant. La veritat és que no va estar gens malament per a la temporada que passem.

Una gallina després de sopar

Mentre buscàvem pels carrers alleujament per a la temperatura a què havíem arribat, un membre de la redacció va descobrir en un balcó la bandera de la gallina espanyola, aquella preconstitucional. Un altre va fer notar que formava part de l'atrezzo que usa per a les exhibicions una parella de coneguts actors porno locals. Ens

preguntàvem si no hi ha d'actuar l'autoritat competent... pel que hem vist ens és igual quina ho faça primer, si la civil o la que determina el bon gust en el gènere del pit i cuixa.

Pilotasso

El pilotasso enguany va eixir fallango. ¿Vau vore el president de la comissió de festes estirant suant la cansalada si feia falta intentant despassar el cordell que tancava la bossa de les pilotes? Faltava que es posaren a estirar dames i dametes... Al final, només amb l'ajuda d'un espontani anònim vam poder començar les festes, si no encara estaríem allí! Com que els tafaners estem sempre allí on hem d'estar tenim la imatge que acredita el moment en què el col·laborador, *balloon helper* per a la Conselleria d'Educació, deixava anar les pilotes sobre la caterva de gent que no havia tingut els dallonses de córrer la traca com mana la tradició. Ep, cosa que sí que va fer un membre de la plantilla de *La Veu* identificat, aquest sí, amb les inicials de C.L. Entre les notes costumistes de l'acte destaquem els dos lemes més cantats: "Vinarossenc el que no bote", un clàssic; i "Yo soy español, español, español", una mostra de nacionalisme excoient. Per altra

ve de la p gina anterior

banda, l'acte és el que s'espera...: jóvens que arriben ja beguts davant l'ajuntament, retòrica PP (pedestre i populista) del nostre alcalde, i crits per ofegar les paraules de la reina de festes. Un exemple.

No era això, companys...

Engatats i més engatats. Si comencem amb la crida eixa que es van inventar un dia volent fer una emulació de la de falles o del *chupinazo* de san Fermín, per imitar que no siga, però a festes, ara el desfici ja ha arribat a tal extrem que no se sap si és la Crida a la romeria dels gats. Als pares amb els xiquets i als més grans que acudiren a l'acte se'ls omplia la mirada d'orgulls davant tota aquella joventut que hem d'exportar a Alemanya amb carrets de supermercat plens de botelles de sangria fins a dalt, amb poals i safates plenes que anaven sobreeixint i regant els carrers que uneixen l'ajuntament amb el recinte de penyes com la sang que segella un pacte entre aquestes entitats i el consistori. Un altre exemple. O ens equivoquem molt o la cosa se n'ha eixit de mare... I una mostra és que tant l'alcalde com la reina posen per davant dels benicarlandos les penyes en els seus parlaments al balcó.

...no era això

I si fàstic era el que es va vore, no menys en fa que en els informes diaris de festes de la policia local destaquen per damunt de totes les altres incidències la quantitat de casos d'abús etílic en menors que hi ha hagut d'atendre. En què s'han convertit les festes: bous i alcohol i ja no es queixa ningú del que hi falta?

Sana joventut benicarlanda

Dimecres passat (aplicable a qualsevol dia), a les vuit del matí, l'entorn del Rodenas semblava un camp de batalla després d'una batalla. El botellot devia ser

colossal, hi havia de tot pel terra: ampolles de ginebra barata, vodka d'aqueixa roja fastigosa, tetrabrics de vinatxa Don Simon... de tot, i ni una sola vomitada, ni una. Efectivament, la joventut benicarlanda ha d'estar sana perquè tot això no hi ha estómac a l'univers que ho puga resistir.

La Veu es disculpa

Un altre acte realment tradicional i molt entranyable és assistir a vore la sortida de la reina de sa casa la nit de la presentació. un direu que és cosa de velles, però la imatge demostra que no perquè camuflat entre turistes i amb roba esportiva per despistar hi vam detectar un membre de la redacció de *La Veu*. Ara i ací demanem disculpes pel seu modest abillament en un acte

de protocol tan primmirat i lamentem que la seua presència haja deslluït la cerimònia. L'any que ve l'enviarem més mudadet.

Matiners a la platja

Maria Ortiz plega veles i reconeix que els para-sols molesten al servei de neteja de la platja, quan fa dos dies deia que no hi havia problema. Al final en que quedem? Ella, inicialment, tal com ja vam taure als tafaners amb una foto del tio de la neteja baixant del tractor i llevant el para-sol o la tovallola estesa, deia que estava tot bé i que no hi havia queixes de cap de les parts, ni dels que de bon matí deixen allí plantificat el para-sol o la tovallola per arrapar lloc ni del de la màquina de neteja de les platges. I ara resulta que n'hi ha per les dues

ve de la p gina anterior

parts. La cosa ja comença a ballar com en el cas de les paradetes del dimecres. De moment ha anunciat que en acabar la temporada introduiran l'ordenança que calga perquè l'any vinent els més matiners a l'hora de requalificar metres quadrats d'arena hagen d'anar a buscar el para-sol al magatzem municipal. Això, o que la màquina que neteja la platja treballes a l'hora que van muntar les taules per al pa i porta de diumenge: de 3 a 7 del matí! Tota la plaça es va despertar dels crits i els colps de les cadires.

Tardans de setembre

I si uns són matiners a l'hora de plantar la canya, o siga el para-sol, a la nostra regidora sembla que, per ella, l'estiu s'hauria d'allargar una mica més o fer els mesos més llargs. A vore, ho diem perquè segons va dir la susdita regidora a un mitjà de la competència "El 31 de septiembre acaba la temporada de vigilancia...". Ep, és què ara al setembre li ha crescut un dia de més? Nosaltres donem fe que a tots els calendaris que hem mirat i remirat el setembre té 30 dies. Només 30. Quanta cultura! No res... a rectificar com a dalt!

No n'hi ha prou encara

Les 50 vaques 50, no les embolen? Pos quin deslligo. L'any passat 30, enguany 50, l'any que ve 80 i *asín susesivamente*. Si les embolaren totes alhora i les amollaren camí la Mar avall, això encara tindria alguna gràcia però així, quina poca substància! Alguns intentant que reculen per a veure quantes se'n moren d'un atac al cor. I ja em porten dos! Seran burros!

El que hi falta

On estan aquells dies de l'Ultimo de la Fila, Los Gatos Locos, Status Quo, Immaculate Fools, Sabina, Cetas Cortos i altres figures de primera línia del pop espanyol europeu. La comissió de festes deu tindre molt bona voluntat però res

més. Suposem que acceptaran les crítiques. Però, atenció, la culpa final no és d'ells. La culpa final és dels nostres polítics encapçalats per Marcelino que aproven un programa de festes tan cutre com el que ens han presentat enguany.

El que hi sobra

Si els de dalt són els que trobem a faltar, a n'este no el trobarem a faltar. I és que

impressionant la versió l'oferida al Pa i Porta per l'alcalde... amb *l'Ài siu ti pego*. Mare de Déu, semblava més un mal de panxa profund que una cançó...va haver qui va escapar a córrer i encara l'estan buscant. Almenys, en la política, sabem a que atindre'ns, que en la cançó...

Dos cosetes que vénen de punta

Una: és una irresponsabilitat en aquest estiu tan sec tindre com tenim, fets un herbassal ressec, els vorals del nou vial d'entrada a la ciutat, el que uneix la casa de la Guàrdia Civil i l'avinguda de les Corts Valencianes.

Dos: a l'estiu es veu molta més gent amb bicicleta per la ciutat, sempre s'hi han vist benicarlandos fins i tot d'edat que pujaven i baixaven pedalejant de la sènia o del tros i ara s'hi afegeixen els

turistes. Un té la ciutat que vol i la dissenya en conseqüència: quan ens instal·laran suports metàl·lics per encadenar les bicicletes? Gràcies.

Ball d'entitas a fosques

Eren una vegada tres mosques, van apagar la llum... i es van quedar a fosques. Així era com es va quedar tota la gent que, després d'escoltar i ballar el vals de la inauguració de la Gala de les entitas, va vore, millor dit no va vores res, absolutament no res, com llevaben la llum a tot el recinte de la Gala. Sí, el que senten vostés, a tot, tot, i tot, el recinte. Lúnica llum que hi era estava a la barra i a l'escenari. La resta pareixia la cova d'Alí-Babá esperant que camparen els quaranta lladres. I és que com es pot ser tan Kutre, garrepa i malfeiners de deixar tota la gent allí assistent completament a fosques durant tota la gala. Menys mal que l'invent dels mòbils porta llum incorporada que si no... Era l'última que ens faltava per vore: llevar la llum de la gala de les entitats. Només per això tot el que els diguen, i segurament no serà massa bo, s'ho mereixen. A l'equip de govern i a la Comissió se'ls hauria de caure la cara de vergonya... si la tenen!

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Ho sento, senyora Garcia, però aquesta setmana tampoc no escriuré sobre el contingut de la setmana passada. Què ha passat? Encara no he llegit La Veu? No m'han motivat els temes? Tinc alguna malaltia? He perdut el suport físic i no me'n recordo del contingut? La resposta a totes aquestes preguntes que ara mateix tenen a tota la humanitat en vil és que no, que no passa res de tot això. L'origen d'aquesta decisió ha estat en el fet que aquesta setmana ha tingut lloc un esdeveniment que ja feia molts d'anys que no es creuava en la meua vida i que, per això, vull fer partícip del mateix als dos o tres lectors que té aquesta pàgina.

Suposo que els tafaners ja hauran fet alguns comentaris al respecte, però jo si que ho puc contar de primera mà. Si, senyora Garcia, aquest any vaig anar al certamen. Com que aquest és, sens dubte, l'esdeveniment social més elevat al que jo puc aspirar, no em puc estar de reflectir en aquesta pàgina les meues subjectives impressions del mateix fins allà on la memòria i els excessos etílics m'ho permeten. Perquè li recordo, senyora meua, que encara estem en festes i jo soc dels complidors.

Per uns motius o uns altres que no venen al cas, es va donar un cúmul de circumstàncies i coincidències que van fer possible al meua assistència a l'acte. Em vaig posar el meu millor vestit, que curiosament és l'únic que tinc, i em vaig dirigir a la porta que em tocava, perquè hi havia dues entrades. Em va costar trobar la taula perquè jo em pensava que estaria al costat de la porta per la que vaig accedir, però resulta que es trobava justet al davant d'aquella per la qual no em van permetre accedir. Em vaig alegrar perquè hi havia molta gent. L'ambient, a primera vista em va semblat fantàstic i vaig poder saludar a molta gent. La darrera vegada que vaig anar potser hi ha via la meitat de

gent que dissabte passat. Amb aquestes magnífiques perspectives, i després de l'acte protocol·lari de l'entrada de dames i cort d'honor, em vaig acostar a la barra. Després de contemplar el ritual del servei de despatx de begudes, vaig arribar a la conclusió de que la comissió de festes no només ha de fixar els preus de les consumicions, sinó que també hauria de supervisar el calibre i capacitat dels gots, així com establir unes mides màximes per als glaçons. No pot ser que, una vegada ple a vesar el got, quede a la botella de coca cola la meitat del seu contingut. Alguna cosa està fallant. Malgrat això, encara vaig repetir algunes vegades més. Un dia és un dia, vaig pensar. L'orquestra anava tocant la seua música que, la veritat, no vaig seguir al llarg de la primera part perquè estava molt ocupat fent vida social. Llavors va arribar el descans i vaig seua una estona a la cadira per tal de prendre forces per a la segona part i fer-me l'amo de la pista. Quan van començar jo ja estava a primera fila. No em volia perdre ni una cançó. Com devia anar que em veia com Toni Manero al bell mig de la pista de ball. No recordo quina va ser la primera cançó, però si que recordo que van tocar una barreja de cançons dels vuitanta. Em costava distingir-les. El meu cos anava tot sol, portat per l'estridència del moment. Va arribar un moment que notava punxades pel

cos. Pertot arreu. No sé si era degut al meu estat d'excitació, a la ingesta excessiva de begudes espirituoses o a la manca de costum, però juro que vaig vore com dels potents i sorollosos altaveus sortien corxeres, semicorxeres, bemolls, sostinguts, claus de sol, claus de fa, rodones, blanques i negres. Tot aquest exèrcit musical atacava sense pietat els meus timpans i es barrejava de forma caòtica dins del meu cervell d'una manera tal, que en moltes ocasions no vaig ser capaç d'identificar les melodies d'unes cançons que conec de manera sobrada. A més a més, algunes corxeres d'eixes que van soltes, clavaven les seues punxes a diferents parts del meu cos perquè se n'havien sortit de la melodia i anaven per lliure. Afortunadament, els seus impactes només em produïen una mena de pessigolles sense dolor que m'ajudaven a mantenir-me dempeus. Total, que a les cinc de la matinada el meu cos va prendre possessió del seu llit, que presentava una certa inestabilitat que jo vaig atribuir al moviment de rotació de la terra. La principal conclusió a la que vaig arribar és que és el millor acte per a començar les festes, sobretot si hi ha tan bon ambient com el que hi havia aquest any.

La setmana que ve, ja faré la meua feina.

Cafè amb gel (i 5)

text JOAN HERAS

Ha obert la bústia quasi com un acte mecànic i amb la certesa que la trobarà ben buida. Potser algun fulletó de propaganda –ara n’hi ha mens que fa un temps- i alguna factura –que per sort també n’hi ha menys perquè els dels bancs són molt ecològics i ara diuen que volen estalviar paper. Efectivament, la bústia està quasi buida, com és habitual en ple agost, però sorprenentment hi descobreix un rectangle de cartolina gruixuda, setinada per un costat i més llisa per l’altre. Sí, és una postal. I porta, com cal, el seu segell corresponent. Per un costat, un grapat d’imatges que encerclen el nom d’una ciutat estimada: Lisboa. S’hi veu el castell, uns carrers de l’Alfama, els sortidors ben vius de la plaça de Rossio, l’elevador de Santa Justa, la terrassa del Brasileira amb un tranquil Pessoa esperant que li portin un cafè, un tramvia creuant la Rua Augusta i al fons el senyor Pombal obrint la ciutat cap al riu que és un autèntic mar, un pavelló de l’Expo reconvertit en museu de la ciència i una petita panoràmica de la ciutat. A la part de darrera, escrita amb la lletra de metge del seu germà, s’hi pot llegir: “Estimada germana, cunyada i tieta. Moltes felicitats pel teu sant i molts petons des d’aquesta ciutat que tu tant coneixes i estimes”. I després les quatre signatures.

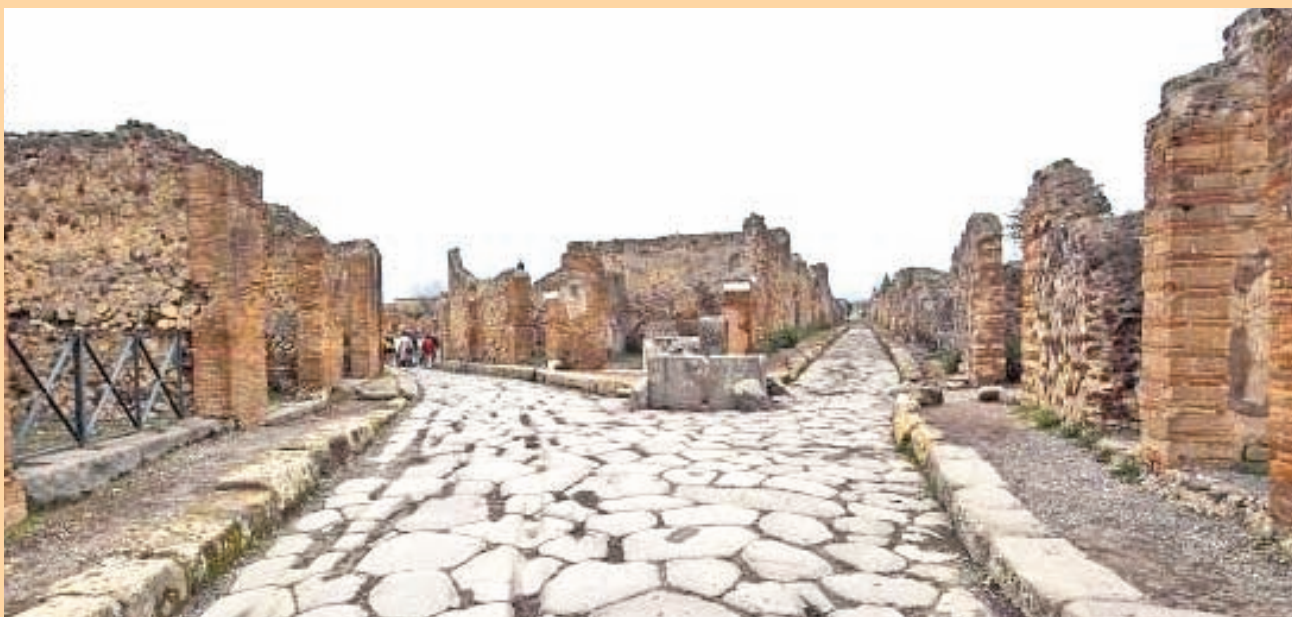
Mentre puja amb l’ascensor els cinc pisos repassa les imatges de la ciutat i pensa que sí, que a veure quant hi torno. Potser aquest Nadal. Aquella olor de castanyes pels carrers de la Baixa convida a passejar encara més per una ciutat que ho demana. Rellegeix el text que ha escrit el seu germà i intenta recordar quan va ser l’última vegada que va rebre una postal. La Paula va ser la darrera de les amigues que va mantenir el costum d’enviar postals quan feia algun viatge o quan passava

Fronteres

l’estiu al poble de la muntanya. Però potser d’això ja en fa set o vuit anys. No ho recorda bé. Ara ja són missatges de mòbil o vés a saber què. I de vegades és el silenci més absolut fins que s’esdevé el retorn. I ella, quan i a qui va enviar la seva darrera postal? Sí, des de Nàpols, aquell ara força llunyà i intens estiu amb Giorgio. Aquell estiu brutal i volcànic, terriblement intens, sí. I secretament enyorat.

L’olor de la casa que ha viscut tancada durant uns dies de fortíssima calor es barreja amb el record de Pompeia i de Capri i de les hores de sol i platja i del gust dels llavis d’aquell home que la va fer vibrar com cap altre home ha sabut fer després. És clar que tota aquella llum, tota aquella força volcànica, es va fondre sobtadament quan va arribar el setembre i es sorprèn pensant en tot allò després de tant de temps d’haver-ho oblidat. Però és que les postals tenen un nosé què d’altres temps, d’anys d’adolescència i de descoberta de llocs i noms. Perquè les postals tenen, com Lisboa, una indefinible però evident patina de nostàlgia.

Obre les finestres i el balcó, desfà la bossa i decideix fer-se un cafè amb gel. Mentre se’l pren sense pressa envia un missatge de mòbil al seu germà per explicar-li que li ha fet molta il·lusió trobar-se a la bústia la seva postal. Petons per a tots quatre i fins aviat. Abans de prémer la confirmació d’enviar el missatge repassa la postal i pensa que això de les Expos ara ja no es porta. De fet, la de Lisboa sembla que va ser de les últimes Expos de veritat. Deu ser que això també és cosa d’altres èpoques i que ara, en el món cibernètic, ja no té cap sentit fer-ne. Bé, ja està bé: envia el missatge i s’acaba el cafè. De sobte, un interrogant s’obre amb força: ¿a on caram deu ser la capsa de sabates on guardava totes les postals que li enviaven?

ANTÒNIA FONT

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Aquestes calors em mataran. Com si fóra una vaqueta d'aqueixes que trauen a la mar i que es mor –diuen- de les basques tan fortes que patim. Anar al futbol diumenge passat és un dels sacrificis més grans que he fet per la punyetera empresa aquesta que des de fa més de quinze o dèsset anys em tirantitza, siguen festes d'agost, Nadal o la setmana blanca. Eren tres quarts de set de la tarde i el sol, inconcebiblement, queia a plom pels carrers de Benicarló. El que em venia de gust era posar-me a qualsevol supermercat d'aqueixos forasters que hi ha per ací i quedar-me mitja hora, una de sencera, dues, davant de la secció de iogurts i resta de productes lactis que tenen data de caducitat, peribles que es diuen. Tampoc m'haguera importat, impúdic com m'agradaria ser, anar-me'n a vore el futbol amb unes xanquetes (no convé anar descalç, no saps mai què pots xafar amb tanta merda com hi ha pel poble), calçotets (de pequeñito siempre he llevado en mi interior Abanderado) i un barret de palla. Comprenc però que tinc una edat i que de segons quines coses me n'he d'estar. Davant la impossibilitat de dur-me amb unes rodetes un frigorífic de Mercadona o de l'Aldy i en vista que encara que no ho sembla tinc un accentuadíssim sentit del pudor, no me'n va quedar d'altra que enfilars camí Convent amunt tractant de buscar l'humil ombradiu que a aquelles hores em proporcionaven les façanes de la vorera de dalt de l'esmentat carrer. Santo Cristo si en feia de calor. El moment de creuar la nacional 340 pel pas soterrani va ser dramàtic. Xof, una bafarada de sol insofrible, insofrible. I jo cap amunt igual, amerat de suor. Tan suat estava que justet baix del pont em vaig llevar el jerseret i el vaig escórrer. Que no degueren sortir vuit o deu litres de líquid. Uf,uf. Nostre Senyor no va acabar de fer les coses bé. Vaja, sent com és omnipotent, i que no se m'ho agarre a mal, en va fer moltes de malament. Per exemple, a vore, per què les persones en comptes de suar una cosa apegalosa, diuen que salada i a partir de segons quina edat i segons quina higiene pudenta, no podríem suar vi, calimotxo o aigua de letines? La vida seria més agradable i hi hauria qui es passaria el dia fent esport per tal de llepar-se.

L'arribada al Municipal Pitxi Alonso va ser, no sóc un hipòcrita, heroica. No duia només banyat el jersei, sinó que els pantalons –encara valga't que eren curts- estaven xopets, però xopets xopets. Hi havia qui em preguntava si m'havia pixat amb un to imbècil desagradable, una altres de més discrets em cridaven apart i dissimuladament em deien que si no me n'havia adonat que duia els pantalons banyats i pensaven, com els altres, que també m'havia pixat. I no m'havia pixat, de veritat ho dic, el que passa és que vaig eliminar a través de les glàndules sudoríferes els deu gintònics que m'havia begut la nit anterior al ball del certamen. No, no sóc un fanfarró. Me'n vaig beure deu i me n'haguera pogut beure deu més. No els carregaven gens, la ginebra era només un lleu aroma; la resta, glaçons –contundents, que gairebé no entraven pel forat del got- i aigua tònica d'una marca

desconeguda com a mínim per a mi, ignorant com sóc també en temes d'aquests. Perquè sí, ara tothom en sap de gintònics i marques de ginebra. Està de moda es veu. Hi ha qui parle d'un Gin Mare que es comprén que et fa pixar –amb perdó- colònia, uns altres –com els d'Antònia Font- es mostren seguidors de l'incomparable gin Xoriguer, hi ha qui diu que posar-hi dins del combinat una fruita l'agracia molt i encara alguns comenten que el secret de tot està en una bona tònica, d'aqueixes blavetes que tant es veuen ara pels supermercats. Em vaig quedar en la Larios i per als dies de festa gran Gordons i l'acompanyament sempre m'ha sigut igual, Sueps, Kas, Finley o Daily que daily que deien Tip i Coll. El gintònic, colla d'esnobs, passarà de moda i tornareu al cuba libre de rom.

Ara a l'estiu, diuen, el cos s'ha d'hidratar, però es veu que amb aigua. Nostre Senyor si en vas fer de fallos!

Després de tant d'accident vaig comprar els numerets de la rifa i vaig cercar un lloc on poder-me eixugar. El vaig trobar, corria l'aire i nosaltres vam perdre per tres gols a un contra el CD Burriana, de tercera divisió, i em van tocar dos sopars a la rifa i em va agarrar tanta mandra d'anar a buscar res que li vaig donar la papereta "premiada" a un amigatxo que segur que en deguera traure més profit que jo.

Ai, ai, ai, que em penso que això que he fet avui no deu ser exactament el que volia l'amo, ai, ai, ai. No, no, vam jugar prou bé, bé i avant. Escolte'm qui vulga llegir cròniques de veritat que es compre el diari i no el pamflet aquest, ja està bé.

Avui mateix, dia de Sant Bartomeu, juguem contra el San Jorge l'equip de primera regional i contra la Rapitenga el de preferent. No hi aniré, que vull vore la processó. Que es faça fotre l'amo.

Au, a acabar de passar bones festes. Ah, sí, el titular era només per vore si aconseguixo captar algun lector despistat, és clar.

Uns centenars de benicarlandos a la Volta a peu al terme

text i foto VICENT FERRER

Un dels actes que la Comissió de Festes ha recuperat per a les Festes Patronals 2012 ha estat "la Volta a peu pel terme de Benicarló".

La mateixa es va celebrar participant diversos centenars de benicarlandos, que van prendre la sortida a les sis de la tarda, enfront del Museu de la Ciutat de Benicarló, per a regressar al mateix punt passades les nou de la nit. Durant el recorregut es van fer algunes aturades per a refrescar-se, a Sant Gregori o en altre punt del recorregut, on se'ls va lliurar als participants una bona rodanxa de meló de moro. En aquesta edició han participat les empreses Fruiteries Benihort i Braseria Sant Gregori. La cinta de sortida la va tallar la Reina de les Festes acompanyada de les seues Dames.

El Castell de Peníscola FS Benicarló cau en el seu primer amistós

text i foto VICENT FERRER

Malgrat la derrota per 4 a 0, el conjunt del Baix Maestrat va donar una bona imatge davant el FC Barcelona Alusport en el seu primer partit de pretemporada després de dos intenses setmanes de preparació.

El partit s'inicià amb el domini del baló per part de l'equip català, però amb els xics de Ricardo Íñiguez aguantant molt

bé el ritme de partit. Gabriel de jugada d'estratègia, en l'execució d'una falta, anotava el primer gol als 15 minuts del partit. El Castell de Peníscola FS Benicarló creava perill a la contra, i s'aferrava amb una defensa molt seriosa. Amb el solitari gol del FC Barcelona Alusport s'arribava al descans.

Amb la represa Ari, després d'una jugada per la banda anotava el 2-0. Igor i Wilde, després d'un rebutgi en una falta primer i amb un tir ras per banda després, respectivament, signaven el definitiu 4-0.

A la finalització del partit, el tècnic del Castell de Peníscola FS Benicarló realitzava les següents valoracions, "ha estat el nostre primer partit on el meu equip ha estat a un bon nivell tàctic, hem fet un gran desgast físic al llarg dels 40 minuts, jugant contra l'actual campió d'Europa, hem competit i per això em vaig satisfet amb els meus jugadors.

Dissabte 25 d'agost a les 18 hores, en el Pavelló Municipal de Vinaròs, el Castell de Peníscola FS Benicarló jugarà el seu segon amistós de la temporada davant el seu equip filial.

L'equip dirigit per Ricardo Íñiguez tindrà un nou test de preparació davant l'equip filial Vinaròs FS, que jugarà la pròxima temporada en la Tercera Divisió Nacional.

Els aficionats tindran l'oportunitat de presenciar gratuïtament els avanços dels jugadors del Castell de Peníscola FS Benicarló.

Feliz verano

Este verano, te damos **4 razones** para comprar tu piso o tu 2ª residencia

PISO
TOUR

1. Te organizamos un tour de visitas según tu horario

Tú propones el precio

2. Tú propones cuánto quieres pagar

COMPROMISO
RESPUESTA
24h
SERVIHABITAT

3. Te respondemos en 24 h

4. Línea de financiación especial de "la Caixa"

Selección de oportunidades en Benicarló

Benicarló

Hernán Cortés, 40

Piso exterior y luminoso de 76 m² con 3 habitaciones, 1 baño y balcón. Situado en zona centro.

Precio actual
49.270 €

Ref. 60011238

Benicarló

Bilbao, 2

Piso exterior de 93 m² con 3 habitaciones, 1 baño y lavadero. Con trastero.

Precio actual
49.550 €

Ref. 60006292

Benicarló

Pío XII, 14

Piso exterior de 99 m² con 3 habitaciones, 1 baño y balcón. En zona céntrica y bien comunicada.

Precio actual
56.250 €

Ref. 60020611

Benicarló

San Sebastián, 8

Casa adosada de 171 m² con 5 habitaciones, 2 baños y gran terraza. Situada en zona céntrica.

Precio actual
108.730 €

Ref. 60002848

Benicarló

Av. del Papa Luna, 32

2 locales de 79 m² y 80 m² situados en la planta baja de un edificio, muy cerca de la playa.

Precio actual
725.300 €

Ref. 121428

servihabitat.com - 902 15 01 02 - tu oficina de "la Caixa"

Servihabitat

Servicios Inmobiliarios de "la Caixa"

Tú propones el precio

Síguenos en:

Precios válidos a 14/8/2012, pudiendo variar a partir de esta fecha. Consulta la información actualizada y la disponibilidad en el 902 15 01 02 o en www.servihabitat.com. Tú propones el precio: Condiciones válidas solo para inmuebles de Servihabitat identificados en www.servihabitat.com con la etiqueta amarilla icono de campaña. Propuesta de precio no vinculante y no acumulable a otras promociones o descuentos. Oferta válida hasta el 31 de diciembre de 2012. Compromiso de respuesta: Servihabitat se compromete a responder en 24 horas todas las propuestas de precio efectuadas a través de nuestra red de asesores inmobiliarios (API) sobre los inmuebles identificados con el icono de campaña.